
LIMBĂ LITERARĂ

ASPECTE ALE LIMBII ȘI STILULUI LUI MATEI CARAGIALE

DE

PAUL LĂZĂRESCU

Analiza problemelor de conținut ale operei lui Matei Caragiale descoperă pe scriitorul realist cu vădită atitudine critică față de societatea pe care o descrie. Ne referim în primul rând la *Craii de Curtea-Vechă*, romanul societății disolute bucureștene din anii 1910—1912, adică al aceluși București care „rămăsese credincios vechii sale datini de stricăciune”¹.

Urmărind aspectele caracteristice ale limbii lui Matei Caragiale, nu putem face abstracție de conținutul operei, căci numai în lumina epocii descrise, a personajelor prezentate, a participării sufletești a scriitorului la evenimentele care se succed, faptele de limbă și stil prezintă interes.

Ceea ce izbește de la început în lectura operei lui Matei Caragiale este bogăția lexicală, aglomerarea de termeni contrastanți într-o sinteză strict personală².

Una din condițiile specifice limbii prozei artistice este o mai mare libertate în folosirea elementelor de vocabular³. Matei Caragiale nu face restricții în întrebuințarea cuvintelor. Dimpotrivă, pentru a evoca cu maximum de precizie imaginile, întrebuințează toate denumirile particulare, adică uzează de forme arhaice, exotice, tehnice, populare etc. Sfera

¹ Matei I. Caragiale, *Opere*, ed. Perpessicius, Fundația pentru literatură și artă, 1936, p. 96. Toate trimiterile următoare se referă la această ediție.

² Cf. acad. Tudor Vianu, *Artă prozatorilor români*, Ed. Contemporană, 1941, p. 363.

³ Cf. Gustave Lanson, *L'art de la prose*, Paris, 1909, p. 228.

lexicală a lui Matei Caragiale ne apare ca una din cele mai întinse și variate din literatura noastră. De aceea vom analiza lexicul lui grupându-l pe diverse categorii, fără însă a alcătui un glosar complet al operei, ci numai în scopul prezentării elementelor caracteristice.

Pentru a alcătui atmosfera epocii și mediului acțiunii din *Craii de Curtea-Veche* (ca și din celelalte scrieri), revin cu insistență, ca o necesitate a evocării, termenii de origine turcă și neogreacă.

Turcisme : *baldîră* (femeie grasă), *bașca* (separat, în afară de), *belea* (supărare, necaz, încurcătură), *bezevenclîc* (șmecherie), *boiu* (talie, statură), *bidineaua* (cîntec turcesc), *cacialma* (tragere pe sfoară), *calp* (fals), *calpuzan* (falsificator), *cealma* (turban), *chervan* (car mare pentru transport), *ciampara* (cîntec turcesc), *chiolhan* (chef, banchet, veselie), *ciohodar* (lacheu, slugă), *conabiu* (roșu închis, vișiniu), *cucă* (căciulă de catifea aurită, împodobită cu pene de struț, pe care o dăruia sultanul domnului, la urcarea pe tron), *culă* (boltă, turn), *ciufut* (sgîrcit), *dalhauc* (lingău, parazit), *geamale* (pocite), *geamlîc* (perete format din geamuri), *ghiul* (scul, țesătură), *ghiurghiuliu* (trandafiriu), *giolar* (cel care joacă arșice), *hagialîc* (pelerinaj), *huzur* (belșug), *îndrușaim* (plantă de podoabă cu flori frumoase și miros plăcut), *ișlic* (glugă), *levant* (voinic, zdravăn), *maneaua* (cîntec turcesc), *marda* (lepădătură, pleavă), *masala* (faclă), *matofit* (hodorogit, uzat), *mehenghi* (șiret, viclean), *miambal* (candel), *năstrape* (căni, pocale), *nuri* (farmece), *paceaură* (otrepă), *parmaclîc* (balustradă), *pescheș* (dar, cadou), *sîngeap* (roșu închis), *schembea* (drob de miel), *soitar* (bufon, caraghios), *surguciu* (egretă), *șiboi* (mieșunea), *toptangiu* (angrosist), *topuz* (sceptru, însemn), *ursuzluc* (necaz, rea dispoziție), *zaițet* (ospăț, petrecere), *zurba* (răsccoală).

Grecisme : *arhon* (domn, boier), *cănărcăț* (țesătură din lînă), *catart* (catarg), *clironomie* (moștenire), *diată* (testament), *ipistat* (subcomisar), *left* (medalion, ban de aur), *meremetisi* (repara), *neramzi* (portocali), *pantahuză* („a umbla cu pantahuza”, a se duce din casă în casă, a colporta știri defăimătoare), *paraferne* (averea femeii în afară de zestre), *pardos* (leopard), *schiros* (cancer), *zgriptor* (pajură), *zuliar* (gelos).

Multe dintre cuvintele înșirate mai sus au ieșit din uz și astăzi nici nu mai sînt înțelese. Readucerea lor însă în paginile lui Matei Caragiale, ca mijloc de a evoca epoca, reprezintă un procedeu stilistic important. Dar lexicul lui nu se caracterizează numai prin aceste cuvinte de origine turcă sau neogreacă, ca singur mijloc de evocare a trecutului. Se poate enumera altă categorie de cuvinte învechite, de diferite origini, folosite în același scop :

bez (afară de, orig. sl.), *băsnî* (a povesti, a pălăvrăgi, orig. sl.), *caretă* (trăsură, orig. it.), *căvălării* (ordine, decorații, orig. lat.), *gvardie* (gardă, orig. rus.), *herb* (stemă, orig. polon.), *lentă* (cordonul unui ordin,

orig. rus.), *racherie* (cîrciumă, derivat de la *rachiu*), *sameș* (casier, administrator financiar, derivat de la *samă*, cf. *vameș* de la *vamă*), *stependă* (semn, rang, orig. sl.), *tartane* (soi de vase maritime), *tractir* (birt, cîrciumă, orig. rus.), *urdie* (formă veche pentru *hoardă*), *vistavoi* (ordonanță, orig. rus.), *valtrap* (cioltar, țesătură ce se pune pe spinarea unui animal, orig. rus.).

O altă categorie importantă o formează elementele populare și regionale.

Elemente populare : *aurfaur* (bijutier), *burhai* (ceață rară după ploaie), *cađră* (ramă), *chimiță* (caraghios, nebun), *chițimie* (cociosbă, odăiță mică de tot), *ciobi* (sparge, știrbi), *cioclovină*, *cocoșneată* (termeni peiorativi pentru *cocoană*), *dauri* (compus din *de* + *aur*), *fleorțăi* (a vorbi degeaba, aiurea), *frichini* (a freca), *iasmă* (nălucă, vedenie uricioasă, femeie foarte slabă), *licuri* (a luci, a străluci), *marțafoi* (netrebnic), *misie* (misiune), *năvirlii* (năbădăi), *osîrdie* (ardoare, zel), *ostoi* (a liniști), *periple* (întîmplări), *policar* (degetul mare de la mîină), *polog* (baldachin, așternut), *pui* (a înmulți), *rișcar* (cel care joacă rișcă), *rostui* (a face rost), *scîrnă* (murdărie), *scorbolii* (a căuta, a cerceta), *socri* (a cicăli), *șlampătă* (femeie neglijentă și murdară), *teșmeni* (a ului), *turbă* (turbare), *tingău* (gură-cască), *uitătură* (privire), *ușarnic* (vagabond), *vaer* (vaiet), *zălogi* (a amaneta), *zălicni* (a deranja).

Elemente regionale (muntenisme) : *aciola* (a aciua, a oploși), *boboșat* (bulbucată), *cășuna* (a prinde necaz pe cineva), *cîrcotă* (ceartă), *clină* (povîrniș, coastă), *dăula* (a istovi), *dîrdoră* (poftă, ardoare, foc), *găman* (mîncăcios), *hărtăni* (a sfîșia), *încăibăra* (a se lua la ceartă), *îngăla* (a murdări), *peș* (pieziș), *prefira* (a răspîndi), *scălămbăi* (a strimba), *surchidi* (a hăitui), *vîlnic* (un fel de fotă largă, alcătuită din două bucăți, lucrată încrețit ca fusta), *zăbranic* (crep, țesătură), *zăcaș* (leneș, trîndav).

Cînd mijloacele vorbirii obișnuite a personajelor lui Matei Caragiale încetează să mai fie întrebunțate și scriitorul vorbește în numele său, descoperim o altă categorie și anume aceea a neologismelor savante : *cavale* (cai), *conceda* (acorda), *laboare* (muncă), *peripatetician*¹ (care urmează doctrina lui Aristotel), *selbă* (pădure), *sibarit* (voluptos, moleșit), *venust* (pur), *vil* (abject, josnic).

Trebuie să subliniem caracterul căutat al acestor termeni. Numărul neologismelor crește simțitor dacă extindem sfera cercetării lexicale la toate scrierile lui Matei Caragiale : *abandon*, *afecciona*, *anomalie*, *aroga*, *bail*, *celibat*, *eclera*, *electiv*, *facilitate*, *ignar*, *impostură*, *inalienabil*, *lezat*, *necroze*, *neofit*, *pasamente*, *precar*, *pueril*, *pietate*, *prohibit*, *transmisibilitate* etc.

¹ Derivat de la *peripatetici*, acei filozofi din antichitate care făceau parte din școala lui Aristot și care s-au numit astfel, fiindcă filozoful grec învăța pe discipulii săi plin bir cu-se printre coloanele (gr. *peripator*) clădirii; de aici prin extindere expresia lui Matei Caragiale „cutreierînd calmii peripateticieni”.

Din expunerea acestor categorii se poate observa cu destulă ușurință bogăția și varietatea lexicului operei lui Matei Caragiale. De la cuvântul periferic, trivial, la neologismul corespunzător noțiunii abstracte, toate categoriile își fac loc pentru a ilustra mai bine ideile și imaginile scriitorului. Iată un context în care se poate urmări alăturarea termenilor din diversele categorii menționate :

„Femeile ce slujiseră de matcă — greaca ursuză și sanchie clocindu-și cu gura încelestată lunga dambla între hîrdaiele de neramzi și de gazii, sîrba haină și dîrjă care, pe patul morții, scui-pase grijania în barba popii și-și dase sufletul blestemîndu-și copiii, brașoveanca zăcașă și fățarnică roasă de schiros și de pizmă — inveninaseră mai mult acel sînge bolnav, îi sporiseră funesta zestre de racile și de beteșuguri, dar ascuțiseră totdeodată și deșteptăciunea celor născuți dintr-însul, acea stearpă deșteptăciune, nesănătoasă și ea poate, care atinsese o așa înaltă stepenă de agerime la vlăstarul cel din urmă” (p. 99).

Matei Caragiale este printre puținii scriitori care fac loc în literatura noastră elementului argotic și periferic. Denuminarea viciului și a corupției motivează prezența cuvîntului trivial, repulsiv. Pentru alcătuirea biografiei personajelor sale autorul nu face economie de date. Gore Pirgu este un *giolar* (cel care joacă arșice), *rișcar* (cel care joacă rișca), *slujnicar* (cel care face dragoste cu slujnicile), *codoș* (mijlocitor între femei și bărbați în scop de desfrîn), *măsluitor* (cel care trișează la jocul de cărți), un *chimiță* (caraghios, nebun) *cu suflet de hengher și de cioclu, cu mutră obraznică de marțafoi* (netrebnic), *o lichea fără seamăn și fără pereche*. Denumirile noțiunii „femeie ușoară” capătă în limbajul periferic al personajelor lui Matei Caragiale o mare dezvoltare. Începînd cu popularul *muiere*, trecînd la neologismul compromis *damă*, la turcescul *cadînă*, întîlnim : *armăsă-roaice, cocoșnețe, cotoșmane, marcoave, otrăvuri, paceaură, paparudă, putoare, pupuică, rable de pripas, răsufletură, șlampătă, ștoalfă, trezitură* etc. Verbe ca *fleorțăi* (a vorbi degeaba, aiurea), *îmbăloșa* (a umple de bale), *îngăla* (a murdări), *scălămbăi* (a strîmba), formule expresive ca *a-ți face capul cîulama, îți sună coliva* (sinonime respectiv cu *a-ți face capul calendar* și *îți sună ceasul morții*), sînt numai puține exemple spicuite din paginile lui Matei Caragiale.

Limbajul argotic propriu-zis intervine atunci cînd cuvîntul este folosit direct de Pirgu :

„ — „La mai mare solzoșia ta”, se închină cu temenele, „al nostru ești. Umbli să-ți lași lapții cu folos. Bre, cum te mai înfigeai în undiță la Masinca, o luaseși pe coarda razachie, cu saciz dulce, ușor. Ce pramatie ; faci pe cocoșu, cotoi mare dumneata. Ei, dar ai de învățat încă multe; ești junic ; ca să le fii pe plac maimuțelor trebuie să fii pore, și cu șoricium gros. Și mai ales nu tîrnosi mangalul că te usuci ; de ți-a mirosit cumva

a pagubă, împinge măgarul mai departe ; ştii vorba : malac să fie că broaşte . . . Dacă vezi însă că ridică coada, nu te pierde, ia-o înainte oblu, berbeceşte, ca pină de iarnă să te văz crap îmblănit” (p. 165).

Solzșia ta, formulă de adresare cu aspect reverențios, dar în realitate formulă ironică și disprețuitoare, prin care se face aluzie la faptul că personajul respectiv este întreținutul unei femei ușoare (cf. termenul argotic *pește* „tînăr întreținut de o femeie mai în vîrstă”).

Umbli să-ți lași lapții cu folos, „umbli să profiți”.

Te înfigeai în undiță la Masinea, căutai să intri în grațiile Masineai s-o cucerești, erai prada momelilor ei.

A o lua pe coarda razachie, cu saciz dulce, ușor, a face pe sentimentalul, conștient astfel de izbîndă în cucerirea personajului feminin.

Ești junic, ești tînăr și lipsit de experiență în comportarea cu femeile.

Maimuțelor, femeilor.

Nu tîrnosi mangalul, nu pierde vremea fără să profiți (cf. expresia argotică *nu arde gazul*).

Să te văz crap îmblănit, aceeași aluzie la faptul că personajul va deveni un întreținut (cf. termenul argotic *pește*) ; *îmblănit*, îmbrăcat din veniturile femeii.

Malac să fie că broaște . . ., aluzie la zicala „lac să fie că broaște sînt” ; expresia argotică are sensul : bărbat să fie că femeii sînt . . .

Această imoderație verbală nu definește vreo dispoziție a lui Matei Caragiale pentru expresia vulgară, trivială, ci are o funcțiune critică pe care expresia decentă n-ar fi putut-o suplini cu același rezultat. Căci prezentarea desfrîului și a descompunerii societății din *Craii de Curtea-Veche* n-ar fi fost tot atît de profundă dacă autorul ar fi lipsit-o de cruzimea și virulența expresiei.

O altă notă caracteristică lexicului lui Matei Caragiale este tendința de a forma cuvinte sau de a folosi anumite derivate. Întîlnim o serie de cuvinte compuse ca : *cavaleri-guarzi*, *paraclis-arzător*, *proviant-maistru*, *soare-apune*, *strejinopți*. (Interesant este, mai cu seamă, exemplul ultim care, deși formație compusă din două substantive, are valoare și flexiune adjectivală : „în jurul nostru foiau și forfoteau jivinele strejinopți ale orașului”¹). De asemenea observăm deasa folosire a verbelor formate de la substantive cu prefixul *în(m)* — (*îmbăloșa*, *împicli*, *încercăna*, *încoma*, *înfrigura*, *înroua*, *înstela*, *înstema*, *învolbura*, *învolta*), sau a formațiilor verbale de la teme substantivale și adjectivale de felul lui *codi*, *cercui*, *cuiba*, *gerui*, *perdelui*, *prileji*, *rostui*, *socri*, *spuma*, *tărbăci*, *vifori*, *viteji*.

¹ Acad. Iorgu Iordan în *Limba română actuală*, Iași, 1943, p. 225, crede a fi o formație după modelul german *Wachmeister* (cf. ardelenismul *strajameșter*). Ținîndu-se seamă însă de capacitatea mare de inventivitate lexicală a lui Matei Caragiale, este posibil ca acest compus să fi apărut independent de modelul german.

Un alt fapt demn de remarcat este întrebuintarea superlativului absolut format din *mult* + *pozitivul* : *mult bătrîn, mult duios, mult mîndre, mult înalte, mult bogat* etc. Forma aceasta are astăzi o mare răspîndire mai ales în graiul muntenesc. Ea apare și în textele vechi, chiar în cele din secolul al XVI-lea¹. La sfîrșitul secolului trecut acest superlativ îl găsim și în scrierile artistice. (Cf. Eminescu, „*mult bogat ai fost odată, mult rămas-ai tu sărac!*”).

În sfîrșit, pentru întregirea tabloului lexical sînt interesante unele fonetisme și forme regionale sau arhaice : *bunioară, mă consolid* (ind. prez. 3 sg.), *danța, dănțuitoare, deterăm* (pf. s. 1 pl.), *dîrj, doftor, estind, fantasia, fermec, flacări, jicni, mosafiri, nedomerirea, se oglindă* (ind. prez., 3 pl.), *sořîit, troiane, tutulor, țifru* etc.

Dacă pînă aici am urmărit varietatea și bogăția lexicală, nu mai puțin interesant este de urmărit felul în care Matei Caragiale îmbină aceste elemente lexicale în construcții sintactice. Scriitorul trece adeseori peste normele lingvistice tradiționale, introducînd în domeniul sintaxei numeroase inovații. Semnalăm, bunăoară, cazul prepozițiilor unde constatăm inovații în întrebuintarea lor :

prep. *în* în locul prep. *cu* : „din belșug bătute *în* safire de Ceylan, numai *în* safire de Ceylan” p. 50.

prep. *de* în locul prep. *pentru* : „am *de* Berlin mare slăbiciune” (p. 35), „tovarășul nedespărțit al lui Pașadia, *de* care aveam o evlavie nemărginită” (p. 66), „căci dacă *de* Pașadia aveam evlavie, *de* Pantazi aveam slăbiciune” (p. 81), „slăbiciunea ce-am avut *de* asemenea ființe” (p. 85).

Folosirea unor astfel de construcții, mai ales că ele apar în vorbirea scriitorului nu a personajelor, ne-ar îndemna să credem că ne aflăm în fața unei influențe străine. Compararea textului cu prima versiune publicată în *Viața romînească* (anul XIII, nr. 8, august, 1921) unde se folosesc construcțiile firești cu prep. *cu* și respectiv *pentru*, ne trezește însă îndoială. Înlocuirea prepozițiilor firești *cu* și *pentru* prin *în* și *de* este făcută în mod conștient de către Matei Caragiale, este o intervenție voluntară pe primul text.

Tendența de a nu respecta regulile topice obișnuite se remarcă ușor în paginile scriitorului. Așezarea cuvintelor prezintă numeroase particularități care contribuie la crearea farmecului limbii lui Matei Caragiale. Autorul caută cu minuțiozitate locul fiecărui cuvînt în frază, pentru a exprima prin o anumită așezare a cuvintelor starea sufletească respectivă și totodată pentru a da frazei sale rezonanță și muzicalitate.

Inversiunile cele mai frecvente privesc poziția atributului : „*ciudatul prieten*”, „vorbea cu *păgînească evlavie*” „cotropiți de *veninoasă verdeață*”,

¹ Cf. Acad. Al. Rosetti, *Limba română în secolele al XIII-lea — al XVI-lea*. Ed. Acad. R.P.R., București, 1956, p. 132.

„înflorite poene”, „deasupra negrelor prăpăstii”, „ne fermeca lina tăcere”, „albul răsfăț”, „verdea întunecime”, „tainica pierzanie a nopților”, „străbăteam sumbre meleaguri” și „rîpoase singurătăți”.

Pentru Matei Caragiale principala preocupare este combinarea și aranjarea cuvintelor în așa mod, încît nu numai sensul lor să traducă gîndurile sale, ci însăși muzicalitatea, armonia interioară a frazei să le sugereze. Din această cauză limba lui Matei Caragiale relevă un aspect cu totul particular. Arhitectonica construcțiilor trădează un meșter al cuvîntului, trădează permanenta grijă a autorului pentru forma expresiei. Matei Caragiale este un calofil :

„E o seară prea frumoasă, Domnule, o seară de basm și de vis.

Asemenea seri se întorc zice-se, de demult ; în taina lor le plăcea meșterilor celor vechi să întruchipeze unele legende sacre, rareori însă penelul celor mai iscusiți chiar a izbutit să le redea umbra limpede în toată albastra-i străvezime. E seara izgonirii Agarei, seara fugii în Egipt. Pare că fascinată vremea însăși își contenește mersul. Și în văzduhul fluid nici o adiere, în frunzișuri nici un murmur, pe luciul apei nici un fior”... (p. 87).

Limba lui Matei Caragiale dă impresia unei limbi căutate, a unei limbi lucrate cu o minuție meșteșugărească a detaliilor, împinsă uneori pînă la artificialitate :

„Să fi avut un scop stăruința încăpățînată cu care își perdeluia scurtul lui trecut și viața de toate zilele se putea prea bine, era însă, o spun iarăși, atîta mîndrie în privirea lui, ce pururi nepăsătoare de ce se petrecea pe pămînt, arăta a se pierde aiurea, în depărtările unei lumi de vis, încît ar fi făcut să se risipească orice umbră de neîncredere sau de bănuială” (p. 42).

Cînd lumea desfrînaților nu mai este prezentă, cuvîntul obscen și vulgar nu-și mai găsește loc în paginile lui Matei Caragiale. Descoperim în schimb, minunate descrieri de călătorie prin istoria și literatura mai tuturor țărilor și veacurilor, peregrinări imaginare pe mările elene și latine, pe întinsul oceanului pașnic, prin pădurile întunecoase ale Amazonului. Aceste pagini dezvăluie alte posibilități și alte mijloace stilistice.

Matei Caragiale este un desăvîrșit pictor al serii, al mării, al florilor, al interioarelor. Capacitatea sa de a sugera culorile prin invocarea elementelor care amintesc nuanțele și tonurile naturale, formează unul din principalele sale procedee. Astfel, postavul are fața *iascăi*, mătasa e *șofranie*, rochia de lastră *nerămzie*, părul *morcoviu* sau ca *mierea arsă*, lumina unei zile de toamnă e *chihibărie*. Culorile sînt deci sugerate de elementele naturale din lumea vegetală sau minerală care prezintă cea mai mare varietate de tonuri și nuanțe. E remarcabil gustul rafinat cu care îmbină culorile : „În lungile mante, cu paloșul la coapsă și cu cruce pe piept și afară de

scarlatul tocurilor, înveșmîntați și împănosați în aur și verde, verde și aur, așteptam ca surghiunul nostru pe pămînt să ia sfîrșit” (p. 186). Împerecherea aceasta a unei culori cu aurul, metalul care sugerează el însuși o culoare, o găsim folosită ca un procedeu stilistic : „Astfel, cînd trecînd pragul posomoritului salon Mihnea trase după el ușa, totul era acolo numai aur și negru ; negru și aur” (p. 242).

La „belșugul de abanos și de mahou”, „de mătăsării, de catifele și de oglinzi” în descrierea decorului, Matei Caragiale adaugă aroma mirodeniilor și mireasma florilor de tot felul : *gazii, liliaci, neramzii, orhidee, tiparoase, trandafiri, tufănici*. O singură frază adună atîta floare încît capătă culoare : „*Mușetelul și nalba năpădeau curțile, pretutindeni leandri, rodii, lămîiță, la ferestre se înghesuiau ghivecele de garoafe, de mușcate, de cerceuși, de îndrușaim, de șiboii*” (p. 120).

Aceste aglomerări de culori și esențe, arta de a întovărăși cuvintele și de a trezi imaginile, contribuie la strălucirea stilului lui Matei Caragiale. La acestea se mai adaugă muzicalitatea, arhitectonica frazei. Prin simetria determinărilor, a accentuării lor, contextul sugerează uneori muzica însăși :

„Lăutarii nu uitară să cînte acel vals *domol*, care era una din slăbi-ciunile lui Pantazi, valsul *voluptos și trist* în legănarea căruia pîlpîia, *nostalgică și sumbră* fără sfîrșit, o patimă așa *sfișietoare* că însăși plăcerea de a-l asculta era amestecată cu suferința. De îndată ce coardele încăluzate porniseră să îngine *amara* destăinuire, întreaga sală amuțise. Tot *mai învăluită, mai joasă, mai înceată*, mărturisind *duioșii și dezamăgiri, rătăcirii și chinuri, remușcări și căințe*, cîntarea încetată de dor se îndepărta, se stîngea, suspinînd pînă la capăt, *pierdută, o prea tîrzie și zadarnică* chemare” (p. 188).

Întregul pasaj e dominat de sugerarea insinuantă a melodiei valsului, cu adînci rezonanțe pe plan moral.

În primul rînd forța de evocare este augmentată de reluarea termenului vals (*vals domol, valsul voluptos și trist*, apoi prin perifrazele *amara destăinuire, cîntarea încetată de dor*) care corespunde în muzică temei pe care se brodează diversele variațiuni. În al doilea rînd, forța de evocare este augmentată de calitatea și modul de dispunere a diverselor determinări.

În prima frază determinările sînt dispuse într-o perfectă simetrie. Astfel accentul de insistență cade pe primul atribut *domol*, apoi în interiorul frazei pe atributul dublat *voluptos și trist* și pe dubla complinire *nostalgică și sumbră*, iar la sfîrșitul frazei pe atributul *sfișietoare*. (Adică : 1, 2, 2, 1).

În ultima frază procedeu formal e schimbat. Fraza începe prin determinări (triplu atribut adjectival *mai învăluită, mai joasă, mai înceată*,

urmat de un multiplu de două compliniri (3×2) exprimate prin substantive abstracte împerechiate ritmic, *duioșii și dezamăgiri, rătăcirii și chinuri, remușcări și căințe*) după care urmează subiectul, predicatul etc. În sfârșit verbele care urmează sînt și ele dispuse în așa fel încît caracterul dinamic al mișcării este atenuat-treptat, într-o gradație descendentă (*se îndepărta, se stingea, suspinînd, pierdută*).

Este interesant de relevat paralelismul dintre ceea ce sugerează determinantele așezate într-un perfect descrescendo, și ceea ce evocă verbele din fraza finală, atenuarea mișcării. Există o armonie deplină între conținut și formă, care dă întregului pasaj impresia unei melodii ce se pierde în depărtare.

Alte efecte de stil sînt scoase prin repetarea unui cuvînt în frază, pentru a sugera insistența unui gînd sau a sublinia o anumită nuanță afectivă : „Tot timpul se gîndea la *dînsa*, vorbea numai de *dînsa*, mă ruga să-i vorbească de *dînsa*, orice, rău chiar, dar să fie de *dînsa*.” (p. 177). Sau : „Se făcea că la o curte veche, în paraclisul patimelor rele, cei trei erai, mari egumeni ai tagmei prea-senine, slujeau pentru cea din urmă oară, *vecernia, vecernia* mută, *vecernia* de-apoi” (p. 176).

Unele descrieri din paginile lui Matei Caragiale sugerează vizual tablouri în mișcare, ca pe pînza unui ecran cinematografic :

„Corabia *aluneca* încet între țărmurile lăudate ale mărilor elene și latine; stîlpii capiștii în ruină *răsăreau* din cringul de dafini. O grecoaică ne *zîmbea* dintr-un pridvor perdelui de iasomie, ne *tocmeam* cu neguțătorii armeni și jidovi prin bazare, *beam* cu marinarii vin dulce în tractire afumate unde *jucam* femeii din buric. Ne *amețea* forfoteala pestriță de schele scaldate în soare cu legănarea molcomă a catartelor, ne *fermeca* lina tăcere din cimitirile turcești, albul răsfaț al orașelor răsăritene tolănite ca niște cadine la umbra cedrilor trufași, *lăsam* să ne fure vraja albastră a Mediteranei pînă cînd coplesii de toropeala cerului său de smalt și înăbușii de vîntul Libiei, *ieșeam* la ocean” (p. 90).

Realizarea mișcării și duratei se datorește folosirii imperfectului. Imperfectul este un timp care are calitatea de a sugera durată și, în același timp, mișcarea în succesiunea imaginilor. Folosirea imperfectului în astfel de descrieri este un alt procedeu stilistic al lui Matei Caragiale. Încercarea de a înlocui imperfectul, printr-un alt timp trecut, duce la diminuarea valorii artistice a textului de mai sus.

Cea mai bună caracterizare a lui Matei Caragiale este aceea pe care el însuși a făcut-o unuia din eroii săi : „stăpîn pe meșteșugul de a zugrăvi cu vorba”. Grijă nemărginită pentru forma expresiei, tehnica construcției, arhitectonica decorativă, geometrică a frazei, ca și limitarea la o serie

de probleme tehnice (lumină, culoare, muzicalitate), ne duc la constatarea că limba și stilul lui Matei Caragiale prezintă un aspect baroc. Noțiunea de baroc definește, în genere, o artă care, stînd pe o structură geometrică, dezvoltă datele stilurilor clasice în cele mai mici amănunte. Este, cu alte cuvinte, îmbogățirea, amplificarea detaliilor prin mijloace de tehnică și meșteșug. Barocul se întîlnește și se recunoaște ușor mai ales în arhitectură și pictură. Apropierea creației literare a lui Matei Caragiale de aceste arte duce și la apropierea de noțiunea baroc. În scrierile sale, Matei Caragiale dă impresia unui artist de atelier, care lucrează, cu o grijă rar întîlnită la alți scriitori, fiecare frază, fiecare propoziție. Preocuparea exclusivă uneori pentru forma expresiei, procedeele stilistice folosite și exploatate la maximum, siluirea uneori a regulilor tradiționale ale limbii, imprimă stilului său aspectul baroc. Peste toate acestea însă, Matei Caragiale rămîne un scriitor realist. Elementele de esență barocă de care el face uz, nu sînt decît mijloace de măiestrie artistică, măiestrie ce are ca ultim scop, oglindirea veridică a realității.

